Gestionar l'educació dels fills

Per PepMaria el dg., 01/09/2013 - 09:00

Aquest estiu, en un restaurant de Perpinyà vaig compartir un sopar amb un grup de pares i mares. En un moment donat, la conversa es va centrar en l'educació dels fills adolescents. Els pares estaven "gestionant" la relació amb aquests fills des de l'inevitable estira-i-arronsa de l'acceptació incondicional i l'exigència. En aquell moment, jo - que m'he de cuidar el colesterol- estava "gestionant" fins a quin punt havia de menjar-me l'albergínia cuinada amb mantega o la salsa del peix feta amb crema de llet. Aleshores se'm va ocórrer que la gestió dels fills no és un problema com el del colesterol, amb una solució tècnica que es pugui llegir en un llibre o baixar d'internet. L'educació dels fills implica els pares de manera personal i profunda perquè els pares projecten íntimament els seus desitjos en els fills. I per això els pares han de ser capaços d'explorar el seu propi interior i visitar aquests desitjos: a fi de ser conscients de com influeixen en la forma de percebre els fills, és a dir, en la forma d'acceptar-los i exigir-los.Dit d'una altra manera, el paper del pare o de l'educador és oposat al paper d'un catalitzador químic. Els catalitzadors químics són substàncies capaces de possibilitar canvis en el seu entorn sense canviar ells mateixos. Contràriament, el pare o l'educador només possibilita el canvi educatiu si accepta de canviar ell mateix.La psicologia ensenya que els desitjos dels adults s'han anat configurant al llarg de la vida, i molt especialment en la relació amb els pares. Per això, en el necessari exercici d'interioritat dels pares juga un paper inexcusable la relació - passada i present, sempre en procés de modificació- amb els propis pares. D'ací una raó de pes -no pas l'única- perquè els adults estiguem atents i visitem els nostres propis pares (o els recordem periòdicament si ja no hi són). I és que els conflictes que van emergir/esclatar en la nostra adolescència els hem d'anar elaborant/reinterpretant al llarg de la vida. Aquesta pròpia reinterpretació és condició d'una bona educació dels fills.En la relació pares/fills, Jesús dóna una pista interessant, fins i tot paradoxal. Jesús diu als seus deixebles: "No doneu a ningú el nom de pare aquí a la terra, perquè de pare només en teniu un, que és el del Cel" (Mt 23, 9) . La paradoxa a què apunta és que els pares han de fer de pares d'uns fills que, en realitat, són els seus iguals: perquè no hi ha pares absoluts sobre la terra. En el fons, doncs, els pares són germans dels seus fills. Ara bé, com es viu en la pràctica aquesta intuïció fonamental? Pares i mares, us desitjo tota la sort del món i us dedico les meves pregàries més sinceres.